

บทนำ

เพียงแค่บานประตูกระจกอันเป็นจุดรวมความหวังของสายตาหลายคู่เปิดออกกว้าง คนที่ยืนกระสับกระส่ายอยู่ด้านหน้าก็วิ่งกรูเข้าไปห้อมล้อมชายวัยกลางคนที่เดินออกมาจากห้องนั้นโดยพลัน ในขณะที่คนส่วนที่เหลือซึ่งกำลังนั่งอย่างไม่เป็นสุขอยู่บนเก้าอี้ก็ผุดลุกขึ้น หากยังไม่ทันที่เท้าจะก้าวเข้าไปถึงวงล้อมนั้น เพียงแค่เห็นสีหน้าและแววตาของนายแพทย์ ขาหลายคู่ก็หยุดชะงักอยู่กับที่ เดาคำตอบซึ่งกำลังจะได้รับได้เป็นอย่างดี

และเพียงแค่ความหวังสุดท้ายของใครหลายๆ คนในที่นั้นยอมเปิดปาก พูดชมบุชมิบในลำคออย่างแผ่วเบาราวกับไม่ยอมให้ใครได้ยินคำว่า 'ผมเสียใจด้วยจริงๆ' จากปากของตัวเองเลยแม้แต่คนเดียว เสียงร่ำไห้ก็ดังขึ้นระงมอย่างพร้อมเพรียงโดยไม่ได้นัดหมาย ชายคนหนึ่งในวงล้อมนั้นถึงกับทรุดตัวลงบนพื้น ดวงตาของเขาสลดวูบและมีฝ้าบางๆ อยู่ข้างในนั้น หากก็ยังเข้มแข็งพอที่จะบังคับหยดน้ำใสๆ ไม่ให้ไหลรินอาบแก้ม

ในที่สุดเขาก็สูญเสียทั้งภรรยาและบุตรชายซึ่งรอคอยอย่างไม่ยอมหมดหวังมานานนับสิบๆ ปี อาจจะนานเทียบเท่ากับอายุของเด็กสาว

อีกคนซึ่งกำลังยืนซ็อกอยู่ไม่ห่าง เด็กสาวผู้ที่เพิ่งจะส่งเสียงกรี๊ดร้องอย่างเสียดสีก่อนจะร่ำไห้ออกมา น้ำตาแทบเป็นสายเลือด

ปารณณ์กำลังจะล้มลงเพราะเร็วแรงกำลังทั้งแขนและขาได้ถูกใครสักคนขโมยไปตั้งแต่ก่อนที่นายแพทย์ผู้พยายามจะยื้อชีวิตมารดาของเธอพร้อมกับบุตรในครรภ์จะเดินคอตกจากไปเสียอีก ในยามนี้เธอกำลังต้องการอ้อมกอดของใครสักคน...ซึ่งใครคนนั้นควรจะเป็นบิดาของเธอมากที่สุด

อย่างน้อยก็ยังมีเหลือกันอยู่สองคนพ่อลูก

ทว่าคนที่เธอโยยหาอ้อมกอดอันอบอุ่นนั้นมาตลอดทั้งชีวิตเกือบสิบหกปีไม่ได้แม้แต่จะหันมามองกันเลยสักนิด ปล่อยให้ทำราวกับว่าเขาไม่เหลือใครอีกแล้วแม้แต่เพียงสักคนเดียว

แล้วเธอล่ะ

และก่อนที่ร่างบางนั้นจะล้มลงพร้อมกับสติที่ใกล้จะขาดผິงเต็มที่ทำมกลางเสียงสะอื้นของคนที่แกกัในบ้านซึ่งมัวแต่ก้มหน้าร้องไห้กับฝ่ามือ และทำมกลางสายตาแสดงความเห็นใจของคนใกล้ชิดอีกหลายคู่ที่ยังตัดสินใจไม่ถูกว่าควรจะจัดการอย่างไรกับเธอดี ร่างสูงของใครคนหนึ่งซึ่งเธอไม่ทันได้สังเกตเห็นก็เข้ามารวบเอาตัวเธอไว้ในอ้อมกอดได้ทันเวลา

อ้อมกอดอันอบอุ่นอย่างที่เราที่กำลังโยยหา แม้จะไม่มีคำพูดปลอบใจใดๆ เพียงสักคำให้ได้ยิน หากการที่แขนข้างหนึ่งของใครคนนั้นประคองเธอไว้แนบชิด และมีมืออีกข้างก็เลื่อนขึ้นมาลูบไล้เบาๆ บนเรือนผมครั้งแล้วครั้งเล่าคล้ายจะให้อากับกิริยาอันอ่อนโยนนั้น ทดแทนคำปลอบประโลมทั้งหมดในโลกใบนี้ก็ทำให้เจ้าของร่างบางและจิตใจอันอ่อนแอรู้สึกดีขึ้นได้บ้าง

แม้จะเพียงแค่อ้อมกอดเมื่อเทียบกับความสูญเสียทั้งหมดซึ่งมวลที่เกิดขึ้นก็ตามที!!!

บทที่ 1

"หนั้น ปาหนั้น"

น้ำเสียงอันคุ้นเคยที่ตะโกนเรียกชื่อเธอตั้งมาแต่ไกล ไม่ต้องหันหลังไปมองปารัตน์ก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นใคร แกรมในสังคมแวดล้อมของเธอในยามนี้ก็มีคนพูดภาษาเดียวกันแทบจะนับคนได้

ในที่สุดเจ้าของดวงตาเย็นชาและแข็งกระด้างเกินหญิงสาวในวัยเดียวกันก็ยอมหมุนตัวไปทางต้นเสียงเมื่อได้ยินชื่อของตัวเองดังซ้ำขึ้นเป็นหนที่สาม

"ตะโกนเรียกเสียงดัง มีอะไรเธอริ"

นอกจากวิชาแล้ว แทบจะเรียกได้ว่าปารัตน์ไม่มีเพื่อนสนิทคนอื่นอีกเลย ด้วยบุคลิกที่เก็บตัว ไม่ยอมสูงส่งหรือวิสาสะกับใคร จนดูเหมือนเย่อหยิ่ง อีกทั้งยังสายตาซึ่งไม่เคยเปิดรับมิตรภาพจากใคร หน้าไหนและริมฝีปากซึ่งแทบจะไม่เคยยิ้มรอยยิ้มกว้าง ทำให้หญิงสาวถูกขังน้ำหน้าทั้งจากเพื่อนร่วมชั้นเรียนชาวต่างชาติและแม่กระทิงชาวไทยซึ่งมีเพียงไม่กี่ชีวิตในมหาวิทยาลัยแห่งนี้

หลายครั้งที่แม้แต่วิชาเองก็โดนถามเอาตรงๆ ว่านี่ก็เพื่อน

อย่างไรไปสนิทกับคุณหนูไว้มนุษย์สัมพันธ์อย่างปารณณ

และอีกหลายครั้งที่เจ้าหล่อนถูกนิทาเอาลับหลังอย่างสนุกปาก ว่าทำตัวราวกับไม่เคยเห็นหัวมนุษย์รอบข้างเพราะถือว่าตัวเองเป็น ลูกเศรษฐีรวยล้นฟ้า อยากได้อะไรก็ได้ อยากมีอะไรก็มี

หากผู้คนเหล่านั้นไม่เคยรู้... 'เงิน' แม้จะมีอำนาจเนรมิตสิ่งต่างๆ ได้ประดุจเทพเจ้าดั่งคำเปรียบเปรยที่ใครหลายคนว่าไว้ หากมันไม่เคย สามารถถมเต็มพื้นที่อันว่างเปล่าในหัวใจอันบอบช้ำยับเยินได้เลยแม้แต่ ลักวินาทีเดียวของลมหายใจ

"ไปลองซูดแล้วหรือยัง ใกล้หมดเวลาแล้วนะ คนอื่นเขาไปลองกัน เกือบครบแล้ว"

เจ้าของร้านเสื้อครุยลงทุนขนทั้งเสื้อครุยและหมวกจำนวนมาก มาให้ว่าที่บัณฑิตลองขนาดที่พอเหมาะกับตัวเองโดยใช้เวลาทั้งวันอยู่ใน มหาวิทยาลัยแห่งนี้ บรรดานักศึกษาซึ่งใกล้จะถึงวันแห่งความสำเร็จ ของตัวเองเต็มทีต่างพากันไปต่อแถวเพื่อลองซูดด้วยความตื่นเต้น จะเหลือก็แต่เพียงสาวไทยบุคลิกไม่เหมือนใครคนหนึ่งที่ยังคงยืนพลิก หนังสือเล่มนั้นเล่มนี้ไปมาในห้องสมุดอย่างใจเย็นราวกับไม่รับรู้ว่า กำลังเกิดอะไรขึ้นรอบตัว

นี่แหละ ปารณณตัวจริงที่จิตใจทำอะไรขวางโลกไปเสียหมดทุกอย่าง เจ้าหล่อนทำราวกับเชื่อมั่นว่าการประชดชีวิตด้วยวิธีแบบนี้จะทำให้ตัวเอง มีความสุขมากขึ้นได้บ้าง

"ไม่เห็นต้องลองเลย ถ้ากลัวใส่ไม่ได้ก็สั่งจองมันทุกไซส์เลย หมดเรื่อง" ปารณณตอบออกไปง่ายๆ พลังไหวไหวไหลตามนิสัยก่อน จะหันไปให้ความสนใจกับชั้นหนังสือต่อ จับเอาเล่มต่อไปมาพลิกดู ทั้งที่สมาธิไม่ได้จดจ่ออยู่กับเนื้อหาหรือไม่ได้แม้กระทั่งสนใจชื่อ หนังสือบนหน้าปกนั้นเลยสักนิด

และนั่นก็เรียกอาการส่ายศีรษะอย่างระอาหากก็เหมือนจะปลง

ยอมรับได้จากเพื่อนสนิทอีกครา วริฐาถือวิสาสะดึงหนังสือเล่มโต
ออกจากมือของคนเจ้าปัญญาก่อนจะจับมันวางลงในตำแหน่งเดิมของ
มันบนชั้นวางและออกแรงลากร่างบางๆ ให้เดินตามตัวเองไป

"ยัยริ จะบ้าเหรอ"

เสียงแหวนนั้นไม่อาจทำให้คนออกแรงที่ทั้งลากทั้งจูงเพื่อนยอม
ชะงักฝีเท้าหรือละกำลังลง แถมยังใจกล้าพอจะหันไปพูดใส่หน้าคน
ฤทธิ์มากด้วยสีหน้าและน้ำเสียงดูๆ ซึ่งเจ้าตัวเคยทำนั่นบ่อยครั้งได้เฉพาะ
ในยามอดรันทนพฤติกรรมกันไม่ไหวแล้วจริงๆ

"หยุดทำตัวไร้สาระแบบนี้สักทีเถอะปาหนัน โตะแล้วนะ"

ไม่น่าเชื่อว่าเพียงแค่น้ำเสียงกดดันประโยคสั้นๆ ไม่ได้ตะคอก
เกินระดับเดซีเบลที่พอรับได้เลยสักนิด ประกอบกับสีหน้าแววตา
อย่างนั้นจะหยุดปารณันลงได้ แม้เจ้าหล่อนจะยังแสดงอาการปึงปึง
ไม่พอใจ หากก็ลดแรงต้านทานลง มีเพียงเสียงบ่นพึมพำให้ได้ยิน

"ยุ่งจริงๆ เชียว"

หากเพียงเท่านั้นเองคนฟังก็ยิ้มออก เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายยอมลง
ให้แล้วแม้จะไม่เต็มใจนัก ซึ่งถ้าหากจะว่าไปมันก็มีเพียงไม่กี่ครั้งหรือหก
ที่เธอจะใจแข็งใช้ไม้แข็งกับปารณัน และก็น้อยครั้งยิ่งกว่าที่จะทำได้
สำเร็จ

เอาเถอะ อย่างน้อยก็ครั้งนี้ละนะ

หลังจากลองสวมชุดครุยและหมวกสำหรับวันรับปริญญาจนได้
ขนาดที่พอดีเรียบร้อยแล้ว ปารณันก็เอ่ยขอตัวกับเพื่อนก่อนจะกระแทก
เท้าเดินหน้าจึกกลับมายังห้องสมุด ทว่าคนมองตามหลังยิ้มๆ ก็รู้ดีว่านั่น
เป็นเพียงอากัปกริยาที่เจ้าหล่อนทำเพื่อกลบเกลื่อนความกระดากที่ต้อง
เป็นฝ่ายยอมลงให้มากกว่าจะเพราะไม่พอใจอะไรจริงๆ

อีกอย่าง...นี่ก็เป็นนิสัยปกติของปารณันอยู่แล้ว ใครเห็นก็เลิก

แปลกใจไปเรียบร้อยแล้วเพราะว่าชิน

ปารณณ์ไม่ได้เดินกลับมาที่ชั้นหนังสือซึ่งตนเองทำท่าเหมือน
สนอกสนใจเสียเต็มประดาเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว หากความรู้สึกอะไร
บางอย่างที่ปะทุขึ้นมาในใจสั่งการให้เธอก้าวพรวดๆ ไปยังคอมพิวเตอร์
ซึ่งตั้งเรียงรายอยู่ที่มุมหนึ่งภายในชั้นล่างของห้องสมุดดังกล่าวนั้น

เพียงครู่เดียวมือเธอบางก็จัดการป้อนที่อยู่อีเมลและรหัส
ส่วนตัวของตัวเองลงบนหน้าจอเสร็จสรรพ ก่อนจะพบว่าลางสังหรณ์
ในครั้งนี้งานได้อย่างไม่ผิดพลาด

มีจดหมายหรืออีเมลฉบับหนึ่งถูกส่งมาถึงเธอด้วยชื่อและ
นามสกุลที่คุ้นเคยเสียยิ่งกว่าชื่อและนามสกุลไหนๆ ในโลก

ในเมื่อมันเป็นชื่อของบิดาและเป็นนามสกุลที่ตัวเธอเองก็ร่วมใช้ด้วย
เท่านั้นแปลกแสนแปลก... สมกับที่รู้สึกสังหรณ์ประหลาดขึ้นมา
จนไม่อาจรอกกลับไปใช้คอมพิวเตอร์ส่วนตัวที่อพาร์ทเมนต์หรูใจกลาง
เมืองนั้นได้... เพราะนี่คืออีเมลฉบับแรกในชีวิตที่เธอได้รับจากปฐวี

และถ้าหากว่าลางสังหรณ์สามารถทำงานได้แม่นยำอีกสักครั้ง...
ปารณณ์ก็อยากจะมั่นใจว่าอีเมลฉบับนี้จะเป็นทั้งฉบับแรกและฉบับ
สุดท้ายที่คนอย่างบิดาของเธอจะยอมลงทุนเสียเวลามาจิ้มคอมพิวเตอร์
พิมพ์จดหมายเพื่อส่งข่าวสารถึงเธอแทนการต่อโทรศัพท์มาพูดคุย
เพียงสั้นๆ สลับคำละหนเพื่อให้อันที่ต่างฝ่ายต่างยังมีชีวิตอยู่ดี ไม่ได้
ถูกคนจากเบื้องบนพรากเอาชีวิตให้ไปจากกัน

แต่มันจะต่างอะไร ในเมื่อทุกวันนี้เธอมีพ่อก็เหมือนไม่มีอยู่แล้ว
นี่นะ!!!

เนื้อความในจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ฉบับนั้นไม่ได้สร้างความ
ประหลาดใจให้กับคนอ่านเลยสักนิด แถมยังจูดรอยยิ้มที่มุมปาก
เธอบางนั้นขึ้นได้อีก ทว่ารอยยิ้มดังกล่าวไม่ได้ต่างอะไรจากการ

แค้นยิ้มหรือว่ายิ้มเยาะ ก่อนคำพูดบางคำจะดังขึ้นในอก
งานยุ่ง...ไม่ว่าง...ก็เป็นอย่างนี้ทั้งปีทั้งชาติ
กระนั้นข้างในใจก็ยังเจ็บลึกแม่เจ้าตัวจะไม่เคยยอมรับ
...เธอยังโหยหาความรักของพ่อ ความรักที่ไม่ใช่เงินทองซึ่งฝายนั้น
ส่งมาปรนเปรอทดแทนความอบอุ่นที่ขาดหายไป...
และสายตาที่คล้ายจะมีรอยรื้นอยู่ข้างในนั้นหากไม่อาจกลั้นเป็น
น้ำตาออกมาได้สักหยดก็ไล่อ่านเนื้อความในจดหมายซ้ำอีกครั้งราวกับ
ต้องการจะให้มีดกรีดทับบาดแผลในหัวใจของตนให้ลึกขึ้น

ปาหั้นลูกรัก

ป้าต้องขอโทษด้วยที่อาจจะจัดการกับงานอันยุ่งเหยิงทางนี้ให้ทัน
ไปร่วมแสดงความยินดีกับหนูในวันรับปริญญาไม่ได้ แต่ป้าก็ได้เตรียม
ของขวัญชิ้นใหญ่ไว้ให้หนูเรียบร้อยแล้ว รับรองว่ามันจะถึงมือหนูก่อน
วันแห่งความสำเร็จนั้นอย่างแน่นอน เชื่อว่าหนูจะต้องถูกใจและ
คาดไม่ถึงเอามากๆ

ยังไงก็ถ่ายรูปส่งมาให้ป้าดูบ้าง หรือถ้าหากปิดเทอมอยากจะ
กลับมาเยี่ยมบ้านก่อนเปิดเทอมปริญญาโท หนูจะกลับมาบ้านก็ได้
ถึงป้าจะยุ่งๆ กับงานก็ยังมีคนอื่นคอยดูแล อยากรูไปไหนก็สามารถให้
คนรถขับพาไปได้ทุกแห่งที่อยากจะไป

แต่ถ้าหากอยากจะบินไปเที่ยวที่ไหนแทนที่จะกลับมาบ้าน ก็ได้
อีกเช่นกัน แล้วยังไงป้าจะโทรหาหนูอีกทีนะ

รัก

ป้า

อีกครั้งที่ปารณณ์แค้นยี้มกับหน้าจอคอมพิวเตอร์อย่างไม่สามารถ บังคับริมฝีปากของตนเองได้ คำก็บอกว่ารัก สองคำก็บอกว่ารัก หากการแสดงออกนั้นช่างตรงกันข้ามกันโดยสิ้นเชิง อย่างนี้สู้ไม่ต้อง มาโกหกกันเสียยิ่งดีกว่า ก่อนที่เธอจะสูญเสียมารดาไปอีกภพหนึ่งอย่าง ไม่มีวันกลับ ปฐวีก็มักจะทุ่มเทเวลาเกือบทั้งหมดให้กับงาน หน้าที่ ในการดูแลลูกหลายๆ ตกเป็นของมารดาเพียงลำพัง ปารณณ์จึงเหมือน ไม่เหลือใครเลยยามเมื่อสูญเสียมารดาไป

และทุกอย่างก็แย่ยิ่งกว่าเดิมเมื่อปฐวีกลับยิ่งโหมงานอย่างหนัก ใช้เวลาทั้งวันทั้งคืนอยู่กับมันคล้ายว่านั่นจะช่วยบรรเทาความเจ็บปวด ภายในใจของเขาลงไปได้บ้าง และอาจจะเพื่อทำให้ตัวเองไม่เหลือ เวลาว่างพอที่จะคิดถึงคนที่จากไป

หากปฐวีกลับหลงลืมไปเสียสนิทว่ายังมีผู้เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข อีกหนึ่งชีวิตที่ต้องการเศษเสี้ยวเวลาจากเขาให้นึกถึงหรือใส่ใจกัน

และปารณณ์ก็ถูกข้ออ้างของคำว่า 'รักและหวังดี' ส่งให้ต้อง มาใช้ชีวิตอยู่ไกลถึงอีกซีกโลก ถูกทิ้งไว้ให้อยู่กับความเหงาความ เดียวดาย ส่งผลให้หัวใจซึมซับเอาความกระด้างเย็นชาเข้าไปทีละเล็กละน้อยจนไม่เหลือเด็กสาวไร้เดียงสามองโลกในแง่ดีคนเดิมอีกต่อไป

เสียงเสียดเดิมซึ่งไม่รู้จะสนใจไยดีอะไรกันนักหนาตั้งขึ้นใกล้หู อีกครั้ง และนั่นก็ทำเอาหญิงสาวรีบจัดการเลื่อนเมาส์ไปคลิกปิดหน้าจอ ที่เปิดค้างอยู่ที่นั่นที่ ราวกับเกรงว่าจะมีใครมาล้วงรู้ข้อความในจดหมาย อิเล็กทรอนิกส์ฉบับนั้น

"อะไรอีกละคราวนี้"

"ไปกินข้าวเย็นที่ไชน่าทาวน์กัน"

"กับใคร" คำถามนั้นตั้งขึ้นอย่างระแວดระวัง

"ก็เพื่อนๆ ในคลาสไง เดี่ยวก็จะแยกย้ายกันไปคนละทางแล้ว"

ไปเถอะน่า"

เพียงเท่านั้นปารณณ์ก็สายศิระหวิหรืออย่างไม่ต้องเสียเวลาคิด
ลัคนิด คางมนเซิดขึ้นอย่างถือดีและดวงตาก็แข็งกระด้างอย่างเคย

"ไม่เอาละ ริจะไปที่ไปเถอะ ไม่ต้องห่วงหนั้นหรือ"

"ไม่ได้ห่วง" แม้จะยืนกรานอย่างนั้น หากถ้อยที่เอ่ยต่อไปกลับ
ไม่ได้บงบอกความหมายแบบเดียวกันเลยลัคนิด "แค่อยากให้ไปด้วยกัน
จะกลับไปนั่งจมอยู่ที่อาร์ทเมนต์คนเดียวทำไม ออกไปเปิดหูเปิดตา
บ้างสิ"

"นี่ก็เปิดอยู่ทั้งหูและตานั้นแหละ ไม่ได้หุนหวกตาบอดสักหน่อย"

ท่วงท่าไหวไหวอย่างยียวนไม่แยแสสิ่งใดๆ ในโลกแบบนั้นทำ
เอาคนมองถอนหายใจเต็มแรง ไหนจะถ้อยคำกวนประสาทชวนให้
โมโหนั้นอีก

"เพื่อนฝูงนะคบเอาไว้ไม่เสียหายหรือหนั้น"

"แล้วริไม่ใช่เพื่อนหนั้นหรือยัง"

"ก็ใช่..." วริฐาลากเสียงยาว ชักอิดหนาระอาใจแต่ก็ยังอดไม่ได้
ที่จะพยายามเป็นครั้งสุดท้าย "แต่ก็ควรจะคบเอาไว้หลายๆ คน ไม่ใช่
มีเพื่อนอยู่คนเดียว"

"เพื่อนแค่คนเดียวถ้ามีความจริงใจให้กัน...สำหรับหนั้น...มัน
เกินพอแล้ว" หนนี้ดวงหน้าและแววตาของคนพุดมุ่มมันจริงจังกว่่าที่
ผ่านมา เห็นย้าทุกพยางค์ทุกคำพูดราวกับจะบอกว่าเธอต้องการ
หมายความตามนั้นจริงๆ ทุกตัวอักษร

"ตามใจ" ในที่สุดคนพยายามชวนก็ต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้ "ถ้า
อย่างนั้นอาจจะเจอกันวันงานเลยนะเพราะพรุ่งนี้ริจะบินไปซิดนีย์แล้ว
กลับมาทีเย็นวันอาทิตย์โน้นเลย ดูแลตัวเองดีๆ ละ"

"ไม่ต้องเป็นห่วงหรือ" ปารณณ์แค้นยิ้ม ก่อนจะเอ่ยต่อไปใน
ประโยคที่เจ้าตัวรู้ความหมายที่แอบแฝงอยู่เพียงคนเดียวเพราะจงใจ

จะประชิดไปยังคนอีกซีกโลกหนึ่งซึ่งไม่มีวันจะมาได้ยิน "หนันมีอะไรให้
รอเซอร์ไพรส์อีกเยอะ ของขวัญของปีที่ส่งมาให้...คงจะชิ้นใหญ่หน่อย"

และถ้าเพียงแต่ปารณณ์จะรู้ล่วงหน้าว่าส่วนสำคัญของของขวัญ
ชิ้นที่ว่านั้นเป็นอะไร คำว่า 'เซอร์ไพรส์' คงจะยังแทนความหมายได้
ไม่ครบถ้วนเสียด้วยซ้ำ

อีกทั้งलगสังหรณ์ของเธอก็ทำงานได้อย่างแม่นยำหลายประการ
เลยทีเดียวในวันนี้!!!

เพราะไม่ได้แม้แต่จะใส่ใจมองลอดช่องตาแมวเพื่อดูว่าคนที่
กดกริ่งยืนรออยู่หน้าประตูเป็นใคร โดยด่วนสรุปไปเองว่าคงไม่พ้น
เป็นแม่บ้านที่เธอจ้างให้มาทำความสะอาดสัปดาห์ละสองหน ทันท
ที่บานประตูไม้สีชาถูกเปิดออกกว้างและเผยให้เห็นบุรุษร่างสูงที่ยืน
อยู่ตรงหน้าพร้อมกระเป๋าเดินทางขนาดย่อมที่วางตั้งอยู่ข้างกายหนึ่งใบ
ดวงตาของปารณณ์จึงเบิกกว้างด้วยความไม่คาดฝัน

วูบหนึ่งที่ดวงตาซึ่งมักจะเย็นชาและแข็งกระด้างอยู่เป็นนิสัย
ไหวระริกด้วยประกายแห่งความยินดี หากเพียงแค่นี้ก็ถือว่าดีแล้ว มัน
ก็ถูกปรับให้กลายเป็นปกติ แม้จะละมุนลงกว่าในยามสลับสายตากับคนอื่น
ทั่วไป แต่สำหรับคนมองแล้ว กิตตน์กลับอดรู้สึกใจหายวาบไม่ได้

อาจเพราะกาลเวลาและระยะทางที่ทำให้ช่องว่างระหว่างกัน
ฉีกกว้างจนต่างฝ่ายต่างกลายเป็นคนแปลกหน้า รวมถึงตัวตนของ
ปารณณ์ที่ถูกหล่อหลอมขึ้นมาใหม่จากทิวและบาดแผลของตนเอง
ทำให้เธอกลายเป็นคนใหม่ซึ่งแทบจะไม่มีอะไรเหมือนเดิมเลยใน
สายตาของกิตตน์

ถ้าหากเป็นเมื่อก่อน ปารณณ์อาจจะโผล่เข้าไปกอดบุรุษตรงหน้า
แรงๆ อย่างไม่มีรีรอและก็ขอให้เขาอุ้มเธอจนขาลอยสูงขึ้นไปจากพื้น
หมุนไปมาอีกสองสามรอบ แต่ตอนนี้เธอโตเป็นสาวเต็มตัวแล้ว กำลัง